

Evangelí de divendres de la setmana III de Pasqua: l'Eucaristia, aliment de vida eterna

Evangelí i comentari del divendres de la setmana III de Pasqua. “Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna”. La vida sempre és un do que se'ns ofereix a través de l'aliment. L'Eucaristia ens recorda la nostra indigència i, alhora, l'amor d'un Déu que ens crida a una vida que no passa.

Evangelí (Jn 6, 52-59)

Lavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

—Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

Jesús els respongué:

—En veritat, en veritat us ho dic: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. La meua carn és veritable menjar i la meua sang és veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa que ha baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.

Tot això, Jesús ho digué mentre ensenyava en una sinagoga, a Cafarnaüm.

Comentari

Les paraules que ens transmet l'Evangelí de la missa d'avui van ser escoltades amb gran sorpresa per part de l'auditori i van ser motiu d'escàndol per a molts: Jesús convidant a menjar la seva carn i a beure la seva sang; i relacionant-ho amb la vida eterna! Si nosaltres haguéssim sigut allà aleshores, no hauríem pas quedat també desconcertats? Certament, l'amor a Jesús va mantenir uns quants a prop. No és difícil d'entendre que les paraules de Jesús siguin veritable aliment. Si se'ns parla de la realitat del cos i de la sang d'una persona

que s'ofereixen com a aliment, però, com és possible?

L'Eucaristia és un meravellós misteri d'amor, amb el qual se'ns diuen moltes coses. Qualsevol de nosaltres pot admetre que necessita aliment per viure i que l'aliment li ve de fora, és a dir, que ningú no és font de vida per a si mateix. Des d'aquest punt de vista, tot ésser humà és indigent; i l'experiència de la fam i la set revelen en nosaltres el desig de la vida. Davant l'Eucaristia considerem de nou que la vida és un regal, és un do. Aquesta vida, però, no es redueix pas a la vida del cos, que tard o d'hora s'esllangueix i s'apaga, sinó que hi ha una aspiració a una vida que perdura. I per poder fer-nos creditors, allò que se'ns ofereix és nodrir-nos de la Vida mateixa, del Cos i la Sang de Crist, Déu veritable i home veritable.

Tots sabem que, d'alguna manera, hom es transforma en allò de què s'alimenta: si ha llegit determinades coses, aquestes han conformat el cor i el cap; si ha conreat una música determinada o ha contemplat algun aspecte de la natura, la seva sensibilitat s'ha conformat amb allò que ha experimentat. Determinat aliment dona una vitalitat concreta al cos. I així, Déu ha volgut habitar en nosaltres transformant-nos per mitjà del Cos i la Sang de Crist: i fer-nos així partícips de la seva natura divina! (2 P 1, 4). Conscients d'això, ens atansem al sagrament amb tot l'agraïment i la reverència que som capaços, amb la convicció ferma que cada vegada que combreguem deixem Crist implicar-se d'una manera més íntima i estreta en tota la nostra existència.

Juan Luis Caballero // Photo:
James Coleman Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-
divendres-de-la-setmana-iii-de-pasqua-
leucaristia-aliment-de-vida-eterna/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-divendres-de-la-setmana-iii-de-pasqua-leucaristia-aliment-de-vida-eterna/)
(20/04/2025)